

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ Κ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1887. ΑΡΙΘ. 230.

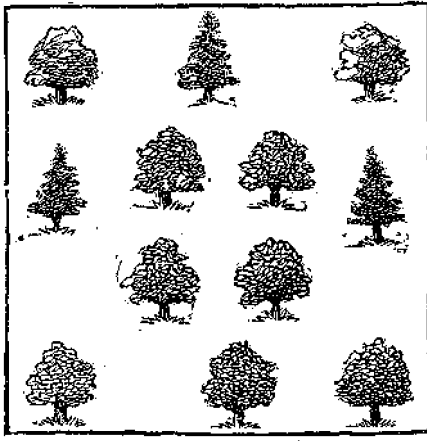
Συνδρο. ἔτησ: ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.
» » » Ἐξωτερικῶ » 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν σακτικῶν ἀνατακτικῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἀνευ προπληρωμῆς.

Ο ΠΑΠΠΑΓΙΩΡΓΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ.

Ὁ Παππαγιώργης εἶχε δύο τέκνα, τὴν Αἰκατερίνην καὶ τὸν Φῶτιον, ἀμφότερα περιχαρῆ καὶ ὑπήκοα. Ὁ πατὴρ τῶν φυσικὰ προσεπάθει νὰ ἀνατρέφῃ αὐτὰ χριστιανικῶς καὶ καθ' ἑκάστην ἀνεγίνωσκεν εἰς αὐτὰ μέρος τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοὺς ἐξηγοῦσεν αὐτό. Ἡμέραν τινὰ ἀνέγνωσε τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου ὁ Πέτρος κατὰ προσταγὴν τοῦ Χριστοῦ κατέβη ἀπὸ τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῆ ἐπὶ τῶν κυμάτων ὡς ἐπὶ τῆς ἑρᾶς, ἀλλ' αἰφνης βλέπων τὰ κύματα νὰ ὑψώνωνται, ἐφοβήθη καὶ ἤρχισε νὰ καταποντίζε-



Πρόβλημα

— Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει ἀγρόν, τὸν ὁποῖον ἐκληροδότησε πατὴρ τις πρὸς τοὺς τέσσαρα αὐτοῦ υἱούς, ἐπὶ τῷ ἔθρῳ νὰ διανεμηθῇ οὕτως, ὥστε ἕκαστος αὐτῶν νὰ λάβῃ ἴσον μερίδιον γῆς καὶ ἴσον ἀριθμὸν δένδρων. Πῶς πρέπει νὰ χωρισθῇ ὁ ἀγρὸς οὕτως, ὥστε νὰ πληρωθῇ ἡ τελευταία θέλησις τοῦ πατρὸς;

ται. Ὅθεν ἐφώνησεν εἰς τὸν Κύριον διὰ βοήθειαν. Ὁ Κύριος ἤπλωσε τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἔλαβεν, εἰπὼν, «Ὀλιγόπιστε, διατί ἐδίσταςας;»
Θέλων δὲ νὰ δώσῃ εἰς τὴν μεγαλειτέραν τῶν θυγατέρων του νὰ ἐννοήσῃ τί εἶναι πίστις, ἐνῶ ἐπαίει πρῶταν τινὰ μὲ τὰ παιγνιδία της, τὴν ἠρώτησεν, «Ἀγαπᾷς πολὺ, τὰ παιγνιδία σου, Αἰκατερίνη;»
— Μάλιστα, πάτερ· πολὺ.
— Ἐγὼ ὁμως θέλω νὰ τὰρίψῃς εἰς τὴν φωτιάν ἀμέσως.
— Ἡ Αἰκατερίνη ἐκύτταξε τὸν πατέρα της καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀλλά, παρετήρησεν ὁ Πατὴρ, σὺ γνωρίζεις τέκνον μου, ὅτι ἐγὼ ποτὲ δὲν κάμνω τίποτε, τὸ ὁποῖον δὲν νομίζω, ὅτι θὰ ἴηται διὰ τὸ καλόν σου.

— Τὸ ἠξεύρω πάτερ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη καὶ διὰ μιᾶς ἔρριψε τὰ παιγνιδία της εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκάησαν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀφοῦ ἡ Αἰκατερίνη εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ πατὴρ της ἔφερεν εἰς αὐτὴν ἐν κουτίῳ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπεριείχοντο διάφορα παιδικὰ παιγνιδία καλλίτερα καὶ περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐκάησαν. Εἰς τὴν θέαν αὐτῶν ἡ Αἰκατερίνη ἤρχισε νὰ πηδᾷ ἀπὸ τὴν χαρὰν της καὶ τρέσσα πρὸς τὸν πατέρα της τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὸν κα-

εφίλησε λέγουσα, «πόσον καλὸς παππάκης εἶσαι πατέρα μου! Πόσον ὠραῖα τὰ παιγνιδία ταῦτα!»
— Τὰ εὐρίσκεις λοιπὸν πολὺ καλὰ; ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ πατὴρ.
— Βέβαια, πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔρριψα εἰς τὴν φωτιάν.
— Ἐννοεῖς εἰς τί χρεωστεῖς τὰ καλλίτερα ταῦτα πράγματα; ἠρώτησεν ὁ πατὴρ.
— Εἰς τὸ ὅτι ἐπίστευσα εἰς τοὺς λόγους σου καὶ ἔρριψα τὰ ἄλλα ἐκεῖνα εἰς τὸ πῦρ, ἂν καὶ τὰ ἡγάπων πολὺ.
— Ὠραῖα! λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου Αἰκατερίνη, ἐνθυμοῦ, ἐν ὅσῳ ζῆς, τί εἶναι πίστις. Ὅλα

ταῦτα ἐπράξα διὰ νὰ σὲ διδάξω τί εἶναι πίστις. Ἐμπιστεύου ὁμοίως εἰς τὸν Θεὸν πάντοτε. Πίστευε εἰς ὅτι Αὐτὸς λέγει εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ὑπάκουέ το, εἴτε τὸ ἐννοεῖς, εἴτε μὴ, καὶ ἔσο βεβαία, ὅτι θ' ἀποβῆ διὰ τὸ καλὸν σου.

ΕΝΤΟΛΗ, ΥΠΟΧΕΥΣΙΣ, ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Ἐντολή.

«Μὴ εἰσέλθῃς εἰς τὴν τρίβον τῶν ἀσεβῶν καὶ μὴ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν τῶν πονηρῶν» (Πραοίμ. 8' 14.)

Ἐπόχεσις.

«Ὁ περιπατῶν μετὰ σοφῶν θλίβῃ εἰσὶν σοφίᾳ, ὁ δὲ σύντροφος τῶν ἀφ' ὧν θλίβῃ ἀπολεσθή» (Πραοίμ. 13' 20.)

«Ἐλευθέρωσον εὐνὴν ψυχῆν μου ἐκ τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις εἶναι ἡ ῥομφαία σου.»

«Ἐκ ἀνθρώπων, Κύριε, τῆς χειρὸς σου. Ἐκ ἀνθρώπων τοῦ κόσμου, οἵτινες ἔχουσι τὴν μερίδα αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.» (Ψαλμ. 13' 18/14.)

Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' ἐπιταγήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἴδε προηγουμένον φύλλον.)

— Τώρα, ναί! ἐξεφώνησεν ἡ κυρία Λουκία. Αὐτὸ εἶναι ὄνομα* ἀλλὰ Χαΐδη, ποῦ ἤκουσθη ποτε ἐν τοιοῦτον ὄνομα! Ἐπειτα προσέθηκα μὲ τόνον αὐστηρῶν, ἡ ἡλικία τῆς δὲν μοὶ φαίνεται κατάλληλος διὰ σύντροφον τῆς κυρίας Κλάρας. Ἡμεῖς θέλομεν σύντροφον τῆς αὐτῆς ἡλικίας, ἐνῶ ἡ ἀνεψία σου φαίνεται πολὺ νεωτέρα αὐτῆς.

— Ὅχι καὶ πολὺ, μόνον κατὰ τέσσαρα ἔτη — ἀπεκρίθη ἡ Δέτη — Ἡ κυρία Κλάρα εἶναι 12 ἔτων, ἐνῶ ἡ Χαΐδη εἶναι 8.

— Ὅκτῳ ἀκριβῶς — ἐπνεύλαθεν ἡ μικρὰ Χαΐδη — ὁ κάππος μου προχθὲς μοὶ εἶπεν, ὅτι ἐκλείσα τὰ ὀκτῶ καὶ ἐμβῆκα εἰς τὰ ἑννέα.

— Τέσσαρα ἔτη μικροτέρα!, ἐξεφώνησεν ἡ κυρία Λουκία, εἰς τί ἤμπορεὶ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν κυρίαν Κλάραν τοιοῦτον παιδάριον! Ἄλλ' ἄς ἀκούσωμεν τί γνωρίζει. Ποῖα βιβλία ἀνέγνωσε; προσέθηκε μετ' ὀλίγον.

— Κανέν, εἶπεν ἡ κ. Δέτη, οὔτε καν γνωρίζει νὰ ἀναγινώσῃ.

— Τί; πῶς, δὲν γνωρίζει ν' ἀναγινώσῃ!, ἐξεφώνησεν ἡ κ. Λουκία, ὑψώνουσα τὰς χεῖράς της. Λοιπὸν τί γνωρίζεις;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ Χαΐδη.

— Τότε, παρετήρησεν ἡ κυρία Λουκία, στραφεῖσα πρὸς τὴν κ. Δέτην, δὲν βλέπω πρὸς τί ἐφαρξες τὸ ἄχριστον τοῦτο κοράσιον ἐδῶ. Ἡ συμφωνία μας ἦτο πολὺ διάφορος.

— Ζητῶ συγγνώμην, ἀπεκρίθη φιλοφρόνως ἡ κ. Δέτη. Τὸ κοράσιον ἀνταποκρίνεται καλῶς εἰς

τὴν συμφωνίαν μας. Ἡ κυρία, ἥτις μοὶ ὠμίλησε περὶ τούτου, μοὶ εἶπεν, ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ εὐρεθῆ ἐν κοράσιον ἐντελῶς διάφορον τῶν κορασιῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐγὼ λοιπὸν ἐξέλεξα τὴν Χαΐδην. Ἄλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχω κειρὸν περισσότερον, ἀφίνω αὐτὴν ἐδῶ καὶ θὰ ἐπιστρέψω αὐρίον. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐλπίζω ὅτι θὰ εὐρετε αὐτὴν κατάλληλον διὰ τὴν ἐργασίαν, διὰ τὴν ὁποῖαν τὴν θέλετε. Ταῦτα εἰποῦσα ἀνεχώρησε, φιλήσασα τὴν Χαΐδην.

Ἡ Χαΐδη ἔσκητο εἰς τὸ αὐτὸ μέρος παρὰ τὴν θύραν κυττάζουσα εἰς τὸ πρόσωπον τὴν κυρίαν Λουκίαν, ἐνῶ ἡ Κλάρα, ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἔμμενεν ἀπλοῦς θεατῆς τῶν συμβάντων, ἔνευσε, εἰς τὴν Χαΐδην νὰ ὑπάγῃ εἰς αὐτήν.

Ἡ Χαΐδη ὑπήκουσεν.

— «Προτιμᾶς νὰ ὀνομάζῃσαι Χαΐδη μᾶλλον ἢ Ἄλδελφίδ.»

— Τὸ ὄνομά μου εἶναι Χαΐδη — ἀπεκρίθη ἡ σὺχως τὸ κοράσιον.

— Λοιπὸν θὰ σὲ καλῶ πάντοτε οὕτως, εἶπεν ἡ Κλάρα. Τὸ ὄνομα μοὶ ἀρέσει, ἂν καὶ ποτὲ πρότερον δὲν ἤκουσα αὐτό, οὔτε εἶδον ἄλλο κοράσιον, καθὼς σέ. Εἶχες πάντοτε τόσα κοντὰ κρικελὰ μαλλιά;

— Μάλιστα.

— Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη, διότι ἤλθες εἰς τὴν Φρανκφούρτην;

— Ὅχι. Ἄλλὰ αὐρίον θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπήτι μας πάλιν, θὰ φέρω δὲ εἰς τὸν Παπού μου ὀλίγας φρατζόλας. (Λευκὸς ἄρτος εἰς σχῆμα κυλίνδρου).

— Εἶσαι πολὺ παράξενον παιδίον! ἐξεφώνησεν ἡ Κλάρα. Σὲ ἐτίραμεν ἐδῶ εἰς τὴν Φρανκφούρτην διὰ νὰ σκουδάξῃς μαζί μου καὶ τώρα βλέπω, ὅτι δὲν ἠμπορεῖς οἰδὲ καν νὰ ἀναγινώσῃς. Ἡ ἐλλειψίς σου ὁμῶς αὕτη δύναται νὰ μὲ ὠφελήσῃ, διότι θὰ εἶπω εἰς τὸν διδάσκαλόν μου ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ αὐρίον νὰ σὲ διδάσῃ νὰ ἀναγινώσῃς, ἐνῶ δ' αὐτὸς πράττει τοῦτο ἐγὼ θὰ ἀκροάζωμαι καὶ οὕτω θὰ ἀνακουφίζωμαι ὀλίγον ἀπὸ τοὺς κόπους, διότι ἀπὸ τὰς 10 τὸ πρῶν, ἕως εἰς τὰς 2 μετὰ μεσημβρίαν καθ' ἑκάστην ἔχω μάθημα μὲ τὸν διδάσκαλόν μου, ὥστε ἀηδέασα καὶ αὐτὰ καὶ αὐτόν! Εἶναι τόσον ζηρὸς, ὥστε κάμνει τὸ μάθημα διπλάσις δυσκολώτερον καὶ ἀηδέστερον! Τοῦτο φαίνεται κισθάνεται καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, διότι συχνὰ νυστάζει καὶ χασμεῖται καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ φύγῃ! Ὡστε ἡ ἐλευσίς σου θὰ μεταβάλλῃ ὀλίγον τὴν μονοτονίαν μου.

Ἐννοεῖται, προσέθηκεν ἡ Κλάρα, ὅτι πρέπει νὰ προσπαθῆται νὰ μάθῃς ν' ἀναγινώσῃς. Ὅλοι τώρα πρέπει νὰ γνωρίζουν γράμματα. Ὁ διδάσκαλός

μου είναι καλός, ποτέ δὲν θυμόναι καὶ ἐξηγεί κάθε πρᾶγμα. Ὅταν δὲ δὲν τὰ ἔννοεῖς, καλλίτερον εἶναι νὰ μὴ λέγῃς τίποτε, ἀφοῦ δὲ προχωρήσῃς ὀλίγον, τότε θὰ ἤμπορῆς νὰ τὸν καταλαβῆσθης κάλλιον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ἐκ νέου ἡ κυρία Λουκία εἰς τὸ σπουδαστήριον. Εἶχε τρέξει νὰ προσφάσῃ τὴν Δέτην καὶ νὰ τῆς εἶπῃ νὰ πάρῃ ὀπίσω τὴν Χαϊδὴν, διότι ἀφ' ὅ,τι εἶδεν ἐσχημάτισε τὴν ιδέαν, ὅτι ἡ Χαϊδὴ δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ τὴν ὅποιαν θέσιν τὴν προσεκάλεσε, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Δέτη εἶχεν ἀναχωρήσει. Ὅθεν ἡ κυρία Λουκία προσεκάλεσε τὴν Τινέτην νὰ ἐτοιμάσῃ ἐν δωμάτιον διὰ τὸ παιδίον διὰ τὴν νύκτα.

— Εἶναι ἐτοιμον, ἀπεκρίθη ἡ Τινέτη.

Ὁ Σεβαστιανὸς μετὰ ταῦτα ἤνοιξε τὴν δύσκολον θύραν τὴν χωρίζουσαν τὴν τραπεζαρίαν ἀπὸ τοῦ σπουδαστηρίου καὶ ἦλθε πρὸς τὴν Κλάραν διὰ νὰ σύρῃ τὴν πολθρόναν τῆς πλησίον τῆς τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε παραθέσει τὸν δειπνον. Ἐνῶ δὲ ὁ Βασιτιανὸς ἐπραττε ταῦτα ἡ Χαϊδὴ εἶχε προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς της εἰς αὐτόν. Τοῦτο παρατηρήσας ἐκεῖνος, ἐπειράχθη, καὶ μὲ τρόπον ὀργίλον εἶπεν εἰς τὸ κοράσιον: «Τί παράξενον πρᾶγμα βλέπεις εἰς ἐμὲ καὶ μὲ κυττάζεις μὲ τοιοῦτον τρόπον;» «Ὁμοιάζεις πολὺ μὲ τὸν Γιδόπετρον,» εἶπεν ἀφελῶς ἡ Χαϊδὴ.

— Τὸ κοράσιον τοῦτο, ἐξερῶνησεν ἡ κ. Λουκία, ὑψώσασα τὰς χεῖράς της, εἶναι: ἔντελῶς ἀγροίκον! Ἦρχισε τὴν χωριατοσύνην του μὲ τοὺς ὑπηρετάς, καὶ ποῖος ἤξευρε πόσα ἄλλα ἔχομεν ἢ ἀκούσωμεν ἀπ' αὐτὴν μετ' ὀλίγον!

Εἰς τὴν τράπεζαν ἐκάθησαν αἱ τρεῖς, ἡ Κλάρα, εἰς τὰ δεξιὰ αὐτῆς ἡ κ. Λουκία, καὶ εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἡ Χαϊδὴ, πλησίον εἰς τὸ πιάτον τῆς ὁποίας ὁ Σεβαστιανὸς ἔθεσε μίαν φρατζόλαν. Ἀφοῦ δὲ προσέφερεν εἰς τὰς κυρίας ψητὸν ψάρι ἦλθε καὶ εἰς τὴν Χαϊδὴν. Ἀλλ' αὐτὴ ἀντὶ νὰ πάρῃ κομματι ψάρι, ἔδειξε τὴν φρατζόλαν εἰς τὸν Σεβαστιανὸν καὶ εἶπε, «Ἡμπορῶ νὰ ἔχω αὐτὸ τὸ ψωμί;»

(ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΑΝΛΕΪ.

Ἐξ ὅλων τῶν ἀνακαλυπτῶν, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ Κολόμβου ἐξαιρουμένου, ὁ Ἐρρίκος Στάνλεϋ θεωρεῖται ὑπὸ φιλόνηρον ἔποψιν ὁ μέγιστος.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνακαλύψεων αὐτοῦ ἐν τῇ κεντρῶν Ἀφρικῇ ἐκείνη, διὰ τῆς ὁποίας κατέστησε γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ὁ μέγας ποταμὸς τῆς Ἀφρικανικῆς Ἠπείρου Κόγγου ἦτο πλευστάς ἐπὶ 400 περίπου μίλια, ἦτο ἡ σημαντικωτάτη, διότι ἤνοιξεν εἰς τὸ ἐμπόριον τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν χριστιανισμόν

ἐκατομμύρια ἀνθρώπων κατοικοῦντων εἰς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας αὐτοῦ καὶ ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Ἀράβων, οἵτινες ἐνησχολοῦντο εἰς τὴν σωματικὴν ἐμπορίαν καὶ ἐπρομήθειον τὰς ἀγορὰς τῶν τριῶν Ἠπείρων μὲ ἀνδράποδα.

Ὁ Στάνλεϋ κατάρθωσεν ἐτι περισσότερον τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, ἐπίτευχε νὰ ἐνώσῃ τὰς διαφόρους φυλάς τὰς κατοικοῦσας παρὰ τὸν ποταμὸν τοῦτον εἰς Συμπολιτείας, θέσας αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διεθνούς Συνδέσμου, ὅστις ἀνεγνωρίσθη ὑφ' ὅλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν καὶ Ἀμερικανικῶν Κρατῶν, ὡς Κράτος ἀνεξάρτητον τοῦ Κόγκου.

Πρὸς προαγωγὴν δὲ τῆς ἀσφαλείας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῶν βαρβάρων ἐκείνων λαῶν ἐσύστησε 40 περίπου σταθμούς κατὰ ξηρὴν καὶ ἔχει ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Συμπολιτείας ταύτης διάφορα πολεμικὰ ἀτμόπλοια πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν κατοίκων κατὰ τῶν κατὰ ξηρὰν ἐχθρικών ἐπιδρομῶν καὶ τῶν κατὰ θάλασσαν πειρατῶν.

Ἀπὸ τοῦ 1878-1884, ὅτε ὁ Στάνλεϋ ἐτελείωσε τὸ ἔργον του, κατάρθωσε νὰ ἐνώσῃ ὑπὸ τὴν Συμπολιτείαν τοῦ Κόγκου πλέον τῶν 400 ἀνεξαρτήτων ἀρχηγῶν, ὥστε ἤδη τὸ ἀνεξάρτητον τοῦτο Κράτος ἔχει ἔκτασιν 1,100,000 τετραγωνικῶν μιλίων καὶ κατοικεῖται ὑπὸ 30,000,000 ψυχῶν!!!

Εἰς τὸ ἀνεξάρτητον τοῦτο Κράτος ὑπὸ τὴν φρόνιμον διεύθυνσιν αὐτοῦ ἰδρύθησαν διάφορα ἐκπαιδευτικὰ καὶ φιλόνηρα καταστήματα, εἰσῆχθησαν καλοὶ καὶ φιλελεύθεροὶ νόμοι, ἰδρύθη θρησκευτικὴ, πολιτικὴ καὶ ἐμπορικὴ ἐλευθερία καὶ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ, οἵτινες πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἔζων εἰς βαθμὸν βαρβαρότητος, αἰφνης διὰ τῶν εἰρηνικῶν προσπαθειῶν ἐνὸς μόνου ἀνθρώπου, ἦδη ζῶσιν ὑπὸ τὴν αἰγίδα ἰσοπολιτείας, ἐλευθερίας καὶ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Δικαίως λοιπὸν ὁ ἦρωσ οὗτος τῶν νεωτέρων χρόνων ἔλαβε τὰς συγχαρητηρίους ἐκφράσεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου καὶ ἀνεδείχθη ἐπίτιμος πολίτης τῶν κυριωτέρων μεγαλοπόλεων τοῦ κόσμου, Λονδίνου, Παρισίων, Βερολίνου, Βιέννης, Νέας Ὑόρκης κτλ.

Οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης μάχονται τίς νὰ ὑπερισχῶσῃ κατὰ τοῦ ἄλλου καὶ ἐτοιμάζουσι στρατούς καὶ στόλους ὅπως σφάζωσιν ἀλλήλους καὶ πληρώσωσι τὰ Κράτη τῶν μὲ θρήνους, κλαυθμούς καὶ δυστυχίαν.

Ὁ Στάνλεϋ ἀπεναντίας διὰ μέσων εἰρηνικῶν κατώθωσε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς βαρβαρότητος, τῆς ἀλληλοσφαγίας καὶ τῆς ἀθλιότητος 30 καὶ ἐπέκεινα ἐκατομμύρια ψυχῶν, καὶ νὰ τοὺς συστήσῃ εἰς Κράτος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιρροὴ θὰ ἦναι ἀνυπολόγιστος.

Ἴδου ἀληθῶς μέγας ἦρωσ! Ἴδου ἀληθῶς μεγάλη δόξα! Μυριάδες ψυχῶν θὰ εὐλογῶσι τὸν Στάνλεϋ οὐ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅλην τὴν αἰωνιότητα.

Ἐκαστος τῶν μικρῶν συνδρομητῶν τῆς Ἐφημερῶν Παιδῶν δύναται νὰ γείνη ἦρωσ ὡς δὲ κ. Στάνλεϋ, εἰς τὸν μικρὸν αὐτοῦ κύκλον, προσπαθῶν νὰ γίνεταί χρήσιμος εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ, εἰς ὅποιον

δήποτε θεῖον ἢ θεῖα Πρόνοια ἤθελε θέσει αὐτόν. Ἡ εὐγνωμοσύνη μιᾶς οἰκογενείας, μιᾶς ψυχῆς, λυτρωθείσης ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς ἀμαρτίας, ἀξίζει περισσότερον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῶν ἐπαίνων, τῶν ἀποδιδωμένων εἰς τοὺς δορυκτῆτορας τοῦ κόσμου, θὰ διαρκῆ δὲ αἰωνίως, ἐνῶ ταῦτα μετ' οὐ πολὺ θὰ παρέλθουν καὶ λησμονηθῶν.



Ἐλεημοσύνας διδόμεναι κατὰ τὴν τελετὴν τῶν γάμων.

ΓΑΜΗΛΙΟΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΑΙ.

Εἰς τὰ παράλια τῆς Γαλλίας, τὰ κατοικούμενα συνήθως ὑπὸ ἀλιωνέπικρατεῖ ἑξῆς ὡραία συνήθεια.

Εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς νύμφης ὅταν εἰσέρχε-

ται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τελεσθῆ ὁ γάμος, τίθεται πινάκιον ἀργυροῦν, εἰς τὸ ὁποῖον πάντες οἱ παρευρισκόμενοι ὀφείλουσι νὰ βάλωσιν ὅτι ἕκαστος προαιρεῖται. Ταῦτα εἶναι τὰ νυμφικὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ὁμῶς ἀντὶ νὰ δοθῶσιν εἰς τὴν

νόμην, διανέμονται μεταξύ τῶν πτωχῶν τοῦ μέ-
ρους, εἰς τὸ ὅποιον κατοικεῖ αὐτή.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστάνει τὴν νόμην
κρατοῦσαν τὸ ἐν λόγῳ πινάκιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
φαίνονται διάφορα δῶρα, κυρίως νομίσματα.

Τὸ ἔθος τοῦτο εἶναι ἀξιόλογον, διότι ἀνακουφί-
ζει πολλάκις τὰς οἰκογενείας πολλῶν πτωχῶν

φαράδων, οἵτινες εὐρίσκονται καθ' ὅλην τὴν Μεσό-
γειον καὶ Ὀκεάνειον παραλίαν τῆς Γαλλίας, εὐ-
φραίνει δὲ καὶ τοὺς νεοσύμφους, διότι συλλογίζονται,
ὅτι πολλαὶ δεήσεις ἀναπέμπονται ὑπὲρ αὐτῶν εἰς
τὸν Ὑψιστον.



Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ κυρία δὲ Κρούδενερ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΔΕ ΚΡΟΥΔΕΝΕΡ

ΚΑΙ Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α΄, ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 4ης Ἰουνίου 1815, οἱ
σύμμαχοι αὐτοκράτορες ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἠνωμένων
στρατῶν αὐτῶν ἦσαν παρατεταγμένοι ἐν τῇ πε-
διάδι τοῦ Βατερλώ, ἀναμένοντες μετὰ δέους τὸ

φῶς τῆς ἐπομένης ἡμέρας διὰ νὰ ἀρχίσωσι τὴν
κατὰ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος μάχην.

Εἰς μικρὸν τι δωμάτιον ἐκάθητο ἔμπροσθεν
ἀμυδρῶν λύχνου ἀνὴρ τις, ὅστις ἐφαίνετο ἐνησχολη-
μένος εἰς ἀνάγνωσιν. Μαῦρον νέφος ἐπικάθητο ἐπὶ
τοῦ μετώπου του, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν τῶ
ἐξέφευγε βαθὺς στεναγμός. Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἦτο ὁ
μεγαλειώτερος τῶν συμμάχων ἡγεμόνων τῶν ἐναν-

τιον του Ναπολέοντος, Ἀλέξανδρος ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας.

Ἐνεκα τῆς ἐπιχειρήσεως μάχης ἴσως ἠδύνατό τις καὶ δικαίως νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἡ κρίσιμος ἐκείνη περίστασις ἀπασχόλει ἐντελῶς τὸν νοῦν του καὶ τὸν καθίστα ὡσεὶ ἀφηρημένον. Ἀλλὰ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξανδρον δὲν ἀπασχόλουσιν τὰ στρατιωτικὰ—τὰ σχέδια τῆς μάχης ἢ τὸ ἀποδοσεῖσθαι αὐτῆς, ἀλλ' ἄλλο τι ἐντελῶς διάφορον—ἡ ἐνώπιον αὐτοῦ συλλογὴ χωρίων τῆς Γραφῆς καὶ προσευχῶν.

Ἐνῶ δ' αὐτὸς κάθηται σύννοος μετ' ὀφθαλμοῦς προσηλωμένους εἰς τὸ βιβλιάριον ἐκεῖνο ζητῶν ν' ἀρυσθῆ εἰς αὐτοῦ ἀνακούφισιν διὰ τὸ βεβαρημένον του πνεῦμα, θέλω ἐκθέσει ἐν ὀλίγοις τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ εὐσεβοῦς ἐκείνου Μονάρχου.

Τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν ἡλικίαν του ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξανδρος εἶχε διέλθει ἐν μιᾷ τῶν λαμπροτάτων, ἀμα δὲ καὶ λιαν ἀσώτων Αὐλῶν.

Οἱ διδάσκαλοι καὶ παιδαγωγοὶ αὐτοῦ ἦσαν πάντες σχεδὸν ἄπιστοι. Ναι μὲν ἐδίδασκον αὐτὸν νὰ ἦν φιλόφρων καὶ δίκαιος εἰς τοὺς ἄλλοις του, ἀλλ' ἂν ὑπῆρχε Θεός, ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠσθάνετο πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν.

Ὅταν ἡ δολοφονία τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον πασῶν τῶν Ῥωσσιῶν, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 23 ἐτῶν, ἦτο δίκαιος καὶ φιλάνθρωπος, ἀλλ' ὀρθολογιστὴς ἢ καλλίον εἰπεῖν ἄπιστος.

Ἐκουσίως οὐδέποτε ἐβλάψε τινά, εὐκρινῶς δὲ καὶ εὐσυνειδήτως προσεπάθει νὰ ἐκπληροῖ τὰ ὑψηλὰ αὐτοῦ καθήκοντα καὶ νὰ προάγῃ τὴν εὐδαιμονίαν ἀπάντων τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ. Ἀλλ' ὁμως, ὡς ὁ ἴδιος μετέπειτα ἐξεφράσθη, ἔζη ὡς ἄνθρωπος ἄνευ ἐλπίδος καὶ ἄνευ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ.

Ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ ἐν τῶν νεανικῶν συντρόφων του Ὑπουργὸν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἀνέθεσε τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο εἰς τὸν Πρίγκηπα Γαλιτζίην. «Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ὑπουργεῖον τοῦτο,» εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Γαλιτζίνης, «διότι δὲν γνωρίζω τίποτε περὶ θρησκείας!» «Τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀπεκρίθη ὁ Αὐτοκράτωρ, διότι οὕτω θέλεις εἶσθαι ἐντελῶς ἀμερόληπτος!» Οὕτως ὁ φίλος του Γαλιτζίνης ἐδέχθη τὴν θέσιν.

Δὲν παρήλθεν ὁμως πολὺς χρόνος καὶ μεταβολὴ βίβλική ἐπῆλθεν εἰς τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, καὶ ἀπὸ ἀπίστου καὶ ματχίου, ἐξοθεύοντες τὸν καιρὸν του εἰς διασκεδάσεις καὶ ἁμαρτίας, παραιτήσας τοὺς διεσθαρμένους συντρόφους του καὶ τὰς ἀσωτίας του ἐγένετο σώφρων καὶ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Κυρίου.

Ὁ δυστυχὴς Τζάρος ἐξῆλεσε τὸν φίλον του καὶ εὐρεθείς μίαν ἡμέραν μόνος μετ' αὐτοῦ ἐξέφρασεν εἰς αὐτὸν τὴν ἀνηυχίαν του καὶ ἐζήτησε παρ'

αὐτοῦ νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸν τῆς μεταβολῆς καὶ τῆς χαρᾶς του. Ὁ Γαλιτζίην τῷ εἶδει ἐν ἀντίτυπον τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖον ἔφερε μεθ' αὐτοῦ καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν, ὅτι εἰς αὐτὸ εὕρε τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χαρὰν, τὰ ὁποῖα ἀπελάμβανεν. Τῷ διηγήθη δὲ, ὅτι ὅταν διωρίσθη ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν μετέβη εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μόσχας καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ συστήσῃ κανὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ τῷ εἶδε γνωστὸν τῆς θρησκείας. «Ἀνάγνωσον τὴν Γραφήν,» ἦτο ἡ ἀπόκρισις τοῦ σεβασμίου Πλάτωνος. Ματαίως ὁ Γαλιτζίην παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ τῷ ὑποδείξῃ ἄλλο βιβλίον, ὁ γέρον ἀρχιεπίσκοπος ἐπέμενε, λέγων, «Ἀναγίνωσκε τὴν Γραφήν.»

Ὁ Γαλιτζίην ἐπὶ τέλους ὑπήκουσε, τὸ δὲ Ἅγιον Πνεῦμα ἠνόηξε τοὺς ὀφθαλμοῦς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ καὶ εἶδει ἐν αὐτὸν τὸν Χριστόν, ὅπως ἀποκαλύπτεται ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ—τὸν φίλον τῶν ἁμαρτωλῶν,—καὶ ἡ πρὸς αὐτὸν πίστις μου, προσέθηκεν ὁ Γαλιτζίην, ἔφερε τὴν μεταβολήν, τὴν ὁποῖαν βλέπετε εἰς ἐμέ. Ἐὰν δὲ καὶ ἡ Μεγαλειότης σας ποθῆτε εἰρήνην καὶ χαρὰν, ἀναγνώσατε καὶ ὑπακούσατε εἰς τὸ Εὐαγγέλιον.»

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀμέσως ἐδανείσθη μίαν Ἅγιον Γραφήν ἀπὸ τῆν σύζυγόν του καὶ ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐβασανίζετο ὑπὸ ἀπίστων συλλογισμῶν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς οἱ διαταγμοὶ καὶ αἱ ἀμφιβολίαι ἠφανίσθησαν, καὶ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐπληρώθη εἰρήνης καὶ χαρᾶς. Ἐκ τῆς ἐποχῆς δὲ ταύτης μέχρι τοῦ θανάτου του δὲν ἔπαυσεν ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγινώσκῃ κατ' ἐκάστην τρία τοῦλάχιστον κεφάλαια τῆς Γραφῆς μετὰ προσοχῆς καὶ προσευχῆς.

Ἡ μεταβολὴ αὕτη συνέβη κατ' ἓν χρόνον ὁ Ναπολεὼν εἰσέβηλεν εἰς τὴν Ῥωσσίαν.

Ἀκολουθεῖ

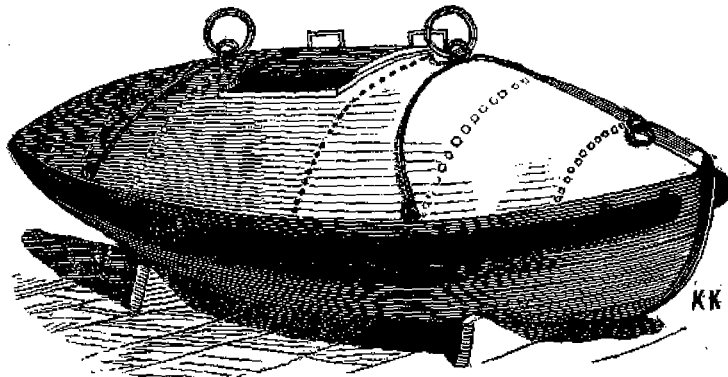
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΣΚΑΦΟΣ.

Εἰς τὰ παράλια τῆς Ἀγγλίας, Σκωτίας καὶ Ἰρλανδίας, κατ' ἔτος συμβαίνουν πολλὰ ναυάγια, καὶ πολλοὶ τῶν ναυαγῶν χάνονται ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τῶν κατοίκων τῶν μερῶν ἐκείνων ἄνευ ἐλπίδος βοηθείας. Ἐσχάτως ἐπενοήθη τὸ ἐξῆς μέσον, δι' οὗ δύνανται νὰ σωθῶσιν οἱ ἐπὶ τοῦ ναυαγίου εὐρισκόμενοι.

Ἐναυπηγήθη λέμβος ἰδίου σχήματος, (ιδεῖ ἐπομένῃν σελίδα), τῆς ὁποίας τὰ δύο τρίτα περιπίου εἶναι ἐσκεπασμένα μετ' ἀδιάβροχον ὕφασμα, πρὸς προφυλακὴν τῶν ἐν αὐτῇ ἀπὸ τῶν κυμάτων ἄνωθεν τοῦ σκεπασματος τούτου ὑπάρχουσι δύο κρίκοι, προσηρμοσμένοι ἕκαστος εἰς σιδη-

ροῦν τόξον, τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα εἶναι ἀσφαλῶς καρφωμένα εἰς τὰ πλάγια τῆς λέμβου. Διὰ τῶν κρίκων τούτων διέρχεται σχοινίον δυνκτόν, διπλοῦν, τὸ ὁποῖον δι' ἐτέρου λεπτοῦ σχοινίου πέμπεται ἐκ τῆς ξηρᾶς διὰ τινος βολέτας εἰς τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον, καὶ προσαρμύζεται εἰς κατάλληλον ἐν αὐτῷ μέρος. Τοῦτου γενομένου οἱ ἐπὶ τούτῳ ὠριζμένοι ναῦται εἰσέρχονται εἰς τὴν λέμβον καὶ διὰ τοῦ ἐνὸς σχοινίου σύρουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον, ἄνευ κωπηλασίας, διότι ἡ λέμβος προβαίνει ὀλισθαίνουσα ἐπὶ τοῦ ἐκ τῶν κρίκων ἐξαρταμένου σχοινίου. Φθάσαντες εἰς τὸ πλοῖον οἱ ἀτρόμητοι ναῦται ἀνέρχονται εἰς αὐτὸ καὶ μεταφέρωσι τοὺς ναυαγούς εἰς τὸ σωτήριον αὐτῶν σκάφος, καὶ διὰ

τοῦ αὐτοῦ τρόπου, δι' οὗ μετέθησαν εἰς τὸ πλοῖον ἐπανέρχονται εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀποβιβάζουσι τὸ πολυτίμον αὐτῶν φορτίον. Οὐχὶ σπανίως εἶναι ἠναγκασμένοι νὰ κάμουν τὸ ταξίδιον τοῦτο πολλάκις διὰ νὰ μεταφέρουν πάντας τοὺς ναυαγούς, διότι ἡ σωτήριος λέμβος δὲν δύνηται νὰ χωρήσῃ πολλούς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐσώθησαν ἤδη πολλοί, οἵτινες ἄλλως ἀφεύκτως θὰ κατεποντίζοντο. Ὅρθως ἐπομένως ὠνομάσθη ἡ λέμβος αὕτη σωτήριδ' σκάφος καὶ μεγάλως ὀφείλεται ἔπαινος εἰς τοὺς γενναίους ἐκείνους ναύτας, οἵτινες μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας ἐαυτῶν ζωῆς, διότι πολλάκις ἀναρπάζονται τινὲς ἐξ αὐτῶν ὑπὸ τῶν κυμάτων, κατορθώνουν νὰ σώζουσι κατ' ἔτος τόσους πολυτίμους ζωάς.



Σωτήριον σκάφος.

ΤΙΣ Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΑΤΟΣ

Τίς εἶν' ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὅλων τῶν ἀνθρώπων ;
 Δὲν εἶν' βεβαίως ὁ ζητῶν δι' ἔργων ἢ καὶ κόπων
 τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τὸν τόπον τῶν ἁγίων,
 Ἄλλ' ὁ κατὰ τὸ σκεῖδιον τῆς σωτηρίας θεῖον,
 Ὅπερ ἀποκαλύπτεται εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν λόγον.
 Οὗτος εἶναι εὐτυχεστάτος ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὅλων.

Τίς ἐκ πασῶν τῶν ἡμερῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Δὲν εἶν' εἰς τὴν στεφάνου ἐν ὁδῷ τῆς ὑπάτης ;
 Ἄλλ' εἰς τὴν ὀφείλουσιν ἡμῶν αἱ ἀνομίαι,
 Εἰς τὴν μᾶς ἐξαλείφονται ὅλαι αἱ ἀνομίαι,
 Καὶ ἡ καρδία μας καθὸ τοῦ πνεύματος κατίστη.
 Αὕτη εἶν' ἐκ τῶν ἡμερῶν πασῶν εὐτυχεστάτη.

Τίς ἐκ πασῶν τῆς γῆς χωρῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Ἐκεῖν' εἰς τὴν ἡ τοῦ λαοῦ πλήθος εὐσεβεστάτη
 Εἰς τὴν αὐτὴ καὶ μόν' αὐτὴ διέπει τὰ τῆς χώρας,
 Καὶ πολιτεύεται πιστῶς καθ' ὅλας τῆς τὰς ὥρας
 Καὶ ἕκαστος τὸ ἀγαθὸν εἰς τὸν πλησίον πράττει.
 Αὕτη ἡ χώρα ἐκ πασῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὅλας τὰς ψυχὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Ἐκεῖνη, ἥτις ὡς χίων ἔγεινε λευκοτάτη,
 Λουθεῖσθαι εἰς τὸ ἐκχεῖν ἐπὶ σταυροῦ ποτ' αἷμα,
 Ὅπερ ψυχὰς ἀμυρτωλᾶς λευκαίνει ἐν τῷ αἵματι,
 Ἄν ἀποβλέψῃ εἰς αὐτὸ καὶ ἐν ὧρα τῆς ὑπάτης,
 Αὕτη ἀπ' ὅλας τὰς ψυχὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὅλας τὰς ὁδοὺς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Ἐκεῖνη ἥτις βέβαια εἶν' ἡ ἀσφαλεστάτη
 Ἦν ὁ Χριστὸς ἐβάδισεν καὶ ἔδειξεν εἰς ὅλους
 Ὅς ἄγουσαν εἰς οὐρανὸν μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
 Πλὴν εἶναι καὶ πολὺ στενὴ, στενὴ καὶ στενοτάτη
 Ἄλλὰ καὶ ἡ μόνη ἀσφαλὴς ἡ μόν' εὐτυχεστάτη.

Τίς ἀπὸ ὅλας τὰς μονὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Ἐκεῖνη ἡ αἰώνιος ἐκεῖν' ἡ λαμπροτάτη,
 Ἦν ὁ Θεὸς ἠτοίμασεν ἐν οὐρανῷ νὰ ζῶσι
 Τὰ τέκνα τοῦ μετὰ τὸν Χριστὸν καὶ αἰώνως ὡς
 Ἐλευθεροῦ ἀπὸ κακοῦ καὶ εὐδαίμονα ἐν ταύτῃ,
 Αὕτη ἀπ' ὅλας τὰς μονὰς εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς νύξ ἐξ ὅλων τῶν νυκτῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη ;
 Ἐκεῖνη ἦν ἡ τοῦ Χριστοῦ αἴγλη φαινοτάτη
 Φωτίσασα πνευματικῶς μετέβαλε α' ἡμέραν
 Σ' ἡμέραν ὅπως διαρκῆ, πρωτὶ χωρὶς ἑσπέραν.
 Κε' ὁ ἄνθρωπος πνευματικῶς δὲν εἶναι ἐν ἀπάτῃ,
 Αὕτη ἐξ ὅλων τῶν νυκτῶν εἶν' ἡ εὐτυχεστάτη.

Τίς εἶν' ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὅλων τῶν θανάτων ;
 Ὁ θάνατος τῶν εὐσεβῶν καὶ τῶν εὐσεβεστάτων
 Ὅν αἱ ψυχὰι ἀπέπησαν εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὅλων,
 Κ' ἐν οὐρανῷ ἠνάθησαν μεθ' ὅλων τῶν ἀγγέλων,
 Κ' ἐκεῖ θὰ ζῶσι μετ' αὐτῶν καὶ τῶν καλῶν πνευμάτων
 Οὗτος ὁ εὐτυχεστάτος ἐξ ὅλων τῶν θανάτων.

A. A.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Τὰ Ναυπηγεία τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὸ 1886 ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρίσκοντο ἐν ἑξαετείᾳ 140 ναυπηγεία, ἐν οἷς ἠθρολοῦντο 100,000 ἔργατῶν. Ἐναυπηγήθησαν δ' ἐν ἑξῆς 403 σκάφη χωρητικότητος ἐν ὄλῳ 480,796 τόνων.

Τούτων 319 ἦσαν ἀτμόπλοια καὶ 84 ἰσιοφόρα

οἷνος παραγόμενα κατὰ μέσον ὄρον ἐν διαφόροις

Χώρας τῆς Εὐρώπης	εἰς	ἔκκτου.
Ἡ Γαλλία	παράγει	699 περίπου γαλιόνα
» Ρωσία	»	79 »
» Ἰταλία	»	565 »
» Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία	»	59 »
» Ἰσπανία	»	195 »
» Ἑλλάς	»	29 »
» Αὐστρία καὶ Οὐγγαρία	»	225 »
» Ἑλβετία	»	29 »
» Πορτογαλία	»	900 »
» Ρουμανία	»	15 »
» Γερμανία	»	38 »
» Σερβία	»	12 »
		3,061,000,000

ὕπολογιζομένου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους εἰς 1,200,000,000 ἀναλογίζεται κατὰ μέσον ὄρον εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον, τῶν νηπίων συμπεριλαμβανομένων, 1 1/3 γαλιόνα καθαροῦ οἴνου.

Εἰς ταῦτα τὸν προσέθεσαν τὸ πᾶσιν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, κονιάκ, τὰ διάφορα εἶδη τῆς ρακῆς καὶ τοῦ βουμπίου, τῆς μύρας κτλ. εὐρίσκομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πίνει κατ' ἔτος μεθυστικὰ ποτῆρα μεθυστικῶν ποτῶν πρὸς καταστροφὴν τοῦ τε σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μυριάδων ἀνθρώπων.

— Τὸ καύσιμον τῶν ἀδάμαντων. Οἱ ἀρχαῖοι ἐφρόνουσαν καὶ ἐθεοοῦσαν, ὅτι ὁ ἀδάμας οὔτε νὰ καὶ ἠδύνατο, οὔτε νὰ θραυσθῆ. Τὸ 1609 ὅμως δ. κ. Δὲ Βουτὲ ὑπόπτεισε τὴν ἐπιδεκτικότητά τοῦ ἀδάμαντος εἰς καῦσιν, τὴν δὲ 1673 πράγματι ἐκάη.

Τὸ 1691 ὁ Ἀδερῆς καὶ Ταργιόνης κατὰ διαταγὴν τοῦ μεγάλου Δουκὸς τῆς Φλωρεντίας Κόσμου τοῦ Γ', ἔκαυσαν ἀδάμαντας διὰ τῆς συγκεντρώσεως τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων διὰ τινος ὑαλίνου φακοῦ. Πρὸ τῆς ἀναφέξεως αὐτῶν, ἐργάσαν, καὶ τελευταῖον ἐξηφανίσθησαν.

Πολλὰ πειράματα ἐγένοντο πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν συστατικῶν τοῦ ἀδάμαντος στοιχείων, ἀλλ' ἅπαντα αἱ δοκιμαὶ ἀπέβησαν ἐπὶ ματαίῳ. Ὁ ἀδάμας ἀνεφλέγετο καὶ ἔκαιεν ὡς ἥλιος καὶ ἠφανίζετο, ἀλλ' οὐδὲν ἔγινε: τῶν συστατικῶν αὐτοῦ ἄφινεν ὅποιον τοῦ μαρτυροῦν ἐκ τίνος ὕλης ἢ ὕλων συνίσταται.

Πρῶτος ὁ διάσημος ἀστρονόμος Νεύτων ὑποπέυθη τὴν φυσικὴν σύστασιν τοῦ ἀδάμαντος, ἀλλ' ἀπέβανε χωρὶς νὰ δυνήθῃ ν' ἀποδείξῃ ὀρθὰς τὰς ὑπονοίας του. Τεσσαράκοντα ὅμως ἔτη μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, μεγαλοπρεπῆς ἀδάμας ἐκάη τὴν 21 Ἰουλίου 1771 ἐν τῷ χημικῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ κ. Μαρκουέ, ἐπὶ παρουσίᾳ δὲ πολλῶν ἐθεοοῦθη, ὅτι ὁ ἀδάμας δύναται νὰ κατακαῆ καὶ ἐξαφανισθῆ.

Μεταγενέστερα πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ ἀδάμας εἶναι ἀνθράξ καθαρός ἐν κρυσταλλικῇ καταστάσει. Ἐσχάτως μάλιστα διεδόθη, ὅτι χημικὸς τις κατώρθωσε διὰ τεχνικοῦ πυρὸς ὕψιστον βαθμοῦ νὰ μεταποιήσῃ ἀνθράκκα εἰς ἀδάμαντα! Ἄλλ' ὡς φαίνεται εἶτε ἡ φήμη αὕτη ἦτο ψευδής, ἢ ἡ ἐργασία τῆς μεταποιήσεως τοῦ ἀνθράκος εἰς ἀδάμαντα εἶναι πολὺ πολὺ ἐξωκείτερα τῆς τιμῆς τῶν δι' αὐτῆς κατασκευαζομένων ἀδαμάντων, ἀφοῦ δὲν ἤκούσθη τι πλεονεκτήματι τούτου!

— Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη κάμνει τὸν κάτοχον αὐτῆς προσεκτικόν. «Δὲν ἴθναμι νὰ ἐνοήσω, ὅτι ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς εἶναι δεῖλός, ἀφοῦ ἔχει νὰ διεξαγάγῃ πολλὰς μάχας, ἀπέτανει τῶν ὁσίων τῆς μάχης τοῦ ὕδατος εἶναι ἀσήμαντος, ἔλεγέ ποτε εὐσεβὴς τις Ἀγγλὸς ἱεροκλήρῳ. Ὁ Χριστὸς ἀνέλαθε τὴν ἀνθρώπινον φύσιν καὶ ἔγεινεν ἀντικαταστάτης ἡμῶν διὰ νὰ δικαιωθῶμεν ἡμεῖς. Εἰσέρχεται καὶ γίνεται κάτοχος

τῶν καρδιῶν τῶν πιστευόντων εἰς αὐτόν, διὰ νὰ ἀγάσῃ αὐτούς. Ἰκετεύει ὑπὲρ αὐτῶν παρὰ τῷ Πατρὶ του, διὰ νὰ παραγορῇ αὐτούς, κάθηται δὲ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ διὰ νὰ κυβερνᾷ τὸν κόσμον καὶ μέλλει μίαν ἡμέραν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς.

— Ὅστις παραδίδεται εἰς τὸν θυμὸν φιλοξενεῖ τὸν Σατανᾶν εἰς τὴν καρδίαν του. Ἄλλ' ὁ παραδιδόμενος καὶ κληρονομῶν μῖσος, κλεῖει τὴν θύραν αὐτῆς ἀφοῦ ὁ Σατανᾶς εἰσέλθῃ καὶ οὕτω τὸν κάμνει συγκατοικὸν αὐτοῦ! Εἰς τὴν πρώτην περιστασίν οὗ Διάβολος εὐρίσκει πρόσκαιρον κατοικίαν, ἐν τῇ δευτέρᾳ διαρκή.

— Ὁ πληθυσμὸς τῆς Σμύρνης ὑπολογίζεται εἰς ἐπέκειντα τῶν 186,510 ψυχῶν. Ἐκ τούτων 147,200 εἶναι ὕψηλοι Ὀθωμανοί, 25,000 Ἕλληγες καὶ 6,000 Ἴταλοί.

Θρησκευτικῶς θεωροῦμενοι οἱ κάτοικοι τῆς Σμύρνης ἀποτελοῦνται εἰς 89,000 Μουσουλμάνων, 40,200 Χριστιανῶν ὀρθόδοξων, 17,000 Ἰουδαίων καὶ 4,000 Ἀρμενίων.

— Τὸ μέγιστον εἰδωλὸν ἐν τῷ κόσμῳ εὐρίσκεται ἐπὶ τῶν ὄρων τοῦ Μεξικοῦ ἐν Ἀμερικῇ. Συνίσταται δὲ ἐξ ὑπερμεγέθους τεμαχίου γρανίτου 36 ποδ. τὸ μήκος καὶ 18 τὸ πλάτος κατὰ τοὺς ὤμους. Ὑπολογίζεται δὲ τὸ βάρος του εἰς 100 τόνους, ἦγουν εἰς 80,000 ὀκάδας. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του εὐρίσκεται μεγάλη λεκάνη, ἣτις δύναται νὰ χωρέσῃ πολλὰ βροβόλια, ἐνῶ ἡ κοιλία ἔχει ἐξ ὅπας πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐξ πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὰς ὀπὰς δύναται νὰ εἰσαχθῶν οἱ δύο βραχίονες μέχρι τῶν ἀγκυλῶν. Οἱ πόδες εἶναι ἐξ τετραγωνικῶν ποδῶν. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐπροσκύνουν αὐτὸ ὡς τὸν μέγαν Θεὸν τῆς βροχῆς.

— Ὅταν οἱ Ἰσπανοὶ ἐκυρίευσαν τὴν χώραν ἐκείνην, ἐξηνδράσθησαν τοὺς κατοίκους αὐτῆς καὶ κατεστύρηναν καὶ τὸν Θεὸν τοῦτοῦτον.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν τῆς Γαλλίας ἐξέδωκεν ἐγκύκλιον δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς νὰ ἀφίλωνται τὰ γένεια, ἐνῶ πρότερον ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ζυρίζωνται!

— Κατὰ τὰς γενομένας παρατηρήσεις ἤδη ὑπάρχουν πέντε εἶδη μανίας, ὅτινα προέρχονται ἐκ τῆς χημείως τῶν μεθυστικῶν ποτῶν.

— Εἰς τὴν Κίναν αἱ φωλεαὶ πτηνῶν τιμῶν θεωροῦνται ὡς μία τῶν νομιμοτάτων τροφῶν τούτου ἔνεκα πωλοῦνται εἰς μεγάλας τιμὰς. Αἱ φωλεαὶ αὗται κατασκευάζονται ἀπὸ θαλάσσια τινὰ φυτὰ, ἀφοῦ δὲ πλυθῶν καὶ μαγειρευθῶν γίνονται εὐχυσμώτατοι καὶ νοστιμώτατοι.

— Μεταξὺ τῶν ἄλλων χρήσεων, εἰς τὰς οποίας μετεχειρίσθησαν μέχρι τοῦδε τὸν χρόνον, ἐσχάτως κατασκευασθῆ ἐξ αὐτοῦ ἐν Βρεσθλίῳ τῆς Γερμανίας καπνοδόχος 50 ποδῶν τὸ ὕψος, ἣτις δὲν κατακαίεται ὑπὸ τοῦ πυρὸς!

— Ὁ νέος αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας ἀγχι ἤδη τὸ 15ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, θὰ ἀ-αλλάξῃ δὲ τὰ καθήκοντα τῆς αὐτοκρατορίας τὸν τρέχοντα μῆνα διὰ τῆς παρατιθέσεως τῆς ἀντιβασιλείσεως μητρὸς του.

Ὁ θρόνος του ἐν τῇ πόλει τῆς Σαγκάης ἐπικαθήσεται ἐπὶ στυλοβάτου κατασκευασμένου ἐκ τούβλων ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ, ὁ δὲ νομάρχης τοῦ Σουιτσού ἐπιμνην εἰς Πεκίνον 3,000 τούβλων αυνήθους μεγέθους πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον!

— Εἰδήσεις ἐκ Σιβηρίας ἀγγέλλουσι τὴν αὐτόματον ἀποξήρανσιν διαφόρων λιμνῶν, ἰδίως εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Τοβόσκης καὶ Τυμάνης.

— Ἐν Αὐστραλίᾳ ἀνεκαλύφθησαν ἐσχάτως νέα μεταλλεῖα χρυσοῦ, μυριάδες δὲ χρυσοθηρῶν ἀδιακόπως μεταβαίνουσιν ἐκεῖ πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ.

— Εἰς τὴν τελευταίαν γενικὴν συνέλευσιν τῶν Παλαιῶν καθολικῶν ἐν Βιέννῃ, ὁ καθηγητὴς κ. Λόγγερ ἐπρότεινε νὰ εἰσαχθῆ, ἡ Γραφή εἰς τὰς αἰκαγενείας, ἐξέφρασε δὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Βρετανικὴ Βιβλικὴ Ἐταιρεία ἤθελε συνδράμει αὐτοὺς πρὸς ἐπίτευσιν τοῦ σκοποῦ τούτου. Ἄρτια ἀπόφασις, εὐχῆς δ' ἔργον ἂν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἐπρατεε τὸ αὐτό.